

Sygn. akt I CSK 106/12

POSTANOWIENIE

Dnia 3 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa T. .
przeciwko Stowarzyszeniu Autorów ZAiKS w Warszawie
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 sierpnia 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 listopada 2011 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną; nie przyznaje radcy prawnemu J.
M. wynagrodzenia z tytułu udzielonej powodowi z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym pomocy prawnej.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powoda T. B. na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 kwietnia 2011 r., którym odrzucono jego pozew.

Od postanowienia Sądu Apelacyjnego powód wniósł skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna – obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia wraz ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, podstaw kasacyjnych, wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany – powinna zawierać, jako jeden z elementów konstrukcyjnych, uzasadnienie podstaw kasacyjnych.

Skarga kasacyjna powoda choć zawiera wyodrębniony w skardze punkt zatytułowany „uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej” w istocie go nie zawiera, gdyż przytoczone, bardzo zresztą lakonicznie, okoliczności stanowią jedynie pozór rzeczywistego uzasadnienia. Po pierwsze, odnosi się ono wyłącznie do kwestii nieważności postępowania i całkowicie pomija pozostałe przepisy wskazane we wstępnej części skargi jako podstawy kasacyjne (m.in. art. 199 § 1, art. 117 § 5, art. 378 § 1 k.p.c.). Po drugie, opiera się ono na kwestionowaniu prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lutego 2012 r. oddalającego zażalenie na postanowienie o oddaleniu wniosku o przyznanie pomocy prawnej z urzędu, co na etapie postępowania kasacyjnego jest już niedopuszczalne. Warto także wskazać, że zgodnie z poglądem przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, odmowa uwzględnienia przez sąd wniosku strony o ustanowienie dla niej adwokata lub radcy prawnego nie może być oceniana, jako powodująca nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (zob. wyroki SN: z dnia 16 lutego 1999 r., II UKN 418/98, OSNP 2000, nr 9, poz. 359, z dnia 5 lipca 2000 r., I CKN 787/00, niepubl. i z dnia 12 września 2007 r., I CSK 199/07, niepubl. oraz postanowienie SN z 14 stycznia 2009 r., IV CZ 106/08, niepubl.).

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Sąd Najwyższy nie przyznał radcy prawnemu J. M.k wynagrodzenia z tytułu udzielonej powodowi pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym w związku z odrzuceniem skargi kasacyjnej ze względu na niespełnienie wymagań konstrukcyjnych skargi. W orzecznictwie Sadu Najwyższego powszechny jest pogląd, że rażące błędy pełnomocnika nie stanowią w istocie udzielenia pomocy prawnej stronie (por. postanowienia SN z 14 sierpnia 1997 r. II CZ 88/97, OSNC 1998, z. 3, poz. 40; z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999 Nr 6, poz. 123; z 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008 nr 3, poz. 41; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, niepubl.; z 22 września 2011 r., V CZ 66/11, niepubl.).